

Tänase pühapäevaga algab Vaikne nädal, aeg, mis juhatab sisse Ülestõusmisepähad. Selle aja iga päev ja tund oli inimkonna edasise arengutee jaoks määrava tähtsusega. Sellest ajast evangeeliumid annavad tunnistust üksikasjalikumalt, kui ühestki teisest perioodist Jeesuse elus.

Sel kevadel, mil Eesti kogudustel juba teist aastat järgemööda puudub võimalus seda kristlaste kõige olulisemat aastapäha tähistada inimühiskondade ja inimeste ühised tegemised on piiratud, on kellegi teist ehk rohkem kui muidu võimalust Pühakirja uurida. Selles Sõnalehes saadame nii Virve tänase jutluse, kui soovitusel iseseisvaks lugemiseks.

V. & M.

· · · · · jutlus teekonnale · · · · ·

Ja kui nad jõudsid Jeruusalemma lähedale ja tulid Betfage poole Õlimäele, siis läkitas Jeesus kaks jüngrit ja ütles neile: „Minge külla, mis on teie ees, ja kohe te leiaste kinniseotud emaesli ja sälu ta juures. Päästke need valla ning tooge mulle! Ja kui keegi teile midagi ütleb, siis vastake: Issand vajab neid. Ta läkitab nad peatselt tagasi.“ Aga see on sündinud, et läheks täide, mida prohveti kaudu on räägitud: „Ütelge Süioni tütrele: Ennäe, su kuningas tuleb sulle tasane, istudes emaesli seljas ja sälu seljas, kes on koormakandja looma varss.“

Jüngrid läksid ja tegid just nõnda, nagu Jeesus neid oli käskinud: tõid emaesli ja sälu ning panid rõivad nende peale ja tema istus sinna. Tohtu rahvahulk aga laotas oma rõivad tee peale, teised raiusid oksid puudelt ja laotasid tee peale. Rahvahulgad aga, kes käisid Jeesuse eel ja järel, hüüdsid: „Hoosanna Taaveti Pojale! Õnnistatud olgu see, kes tuleb Issanda nimel! Hoosanna kõrgustes!“

Ja kui ta Jeruusalemma tuli, oli kogu linn ärevil: „Kes selline on?“ Rahvahulgad ütlesid: „Tema on see prohvet Jeesus Galilea Naatsaretist.“ (Matteuse 21,1–11)

Armsad sõbrad!

Ülestõusmispühadeni on jäänud veel nädal, Vaikne Nädal, kõige tõsisem ja kaalukam aeg kristlikust aastast.

Looduses leiame sellel ajal üha edasise kevade märke. Igal aastal saabub kunagi neil päevil eriline hetk, mil tunneme ära, et talv on tõepoolest läbi. Ütleme endale: see puhkenud õis, see paisuv pung oksal ei ole nüüd kindlasti enam mingi eksitus ega erand. Tulgu veel pealegi uuesti lund ja külma, teame, et mingi ilmamuutus ei saa enam kevadet olematuks teha.

Palmipuude Pühapäeval õhkub isegi passioonija evangeeliumist kevadist, säravat rõõmu. Inimesed tervitavad juubeldades Jeruusalema saabuvat Jeesust, tunnevad ära, et nende oodatud ja igatsetud kuningas on tõesti kohale jõudnud. Teame, kui üürrike oli tookord see rõõm, teame et inimene peagi taganes tollest, kelle teele ta hiljuti oli murdnud oksid ja lilli. Kevadpäikesel inimeste südames ei olnud pikka püsi.

Passioonialjal teadvustame endale ikka uuesti ka seda, et ka praeguste inimestega pole asi kuigivõrd parem. Ka meie, kes me oleme Kristuse teadlikult oma abistava juhina ära tundnud, märkame ikka uuesti ka iseenda ärapöördumisi temast. Märkame, et oma suuremates või väiksemates otsustes ja tegemistes temast taganeme, et sõna või teoga salgame tema olemust.

Niimoodi võib meid haarata kahtlus, kas Lunastaja tulek polnud lõpuks asjata, kas talv inimese teadvuses ei jäägi kestma.

Ent Kristus teadis Jeruusalema tulles hästi, et ta tuleb inimeste hulka, kes kaugeltki veel pole oma kuninga väärilised, inimeste hulka, kes temast taganevad, kes peagi oma käe sirutavad tema vastu. Niisama hästi teab Kristus nüüdki, et meie, kelle hulka ta tuleb, temast ikka uuesti taganeme, teda salgame, oma nõrkuses temast eemale jääme.

Tookordne Jeesuse tulek Jeruusalema tõukas liikuma sündmuste valingu, mis kulmineerus dramaatilise, pöördumatu muudatusega, mida kutsume Kolgata müsteeriumiks. Läbi kannatuse ja surma, läbi süüteo ja selle järkjärgulise heakstegemise kasvab inimene vastu igavesele elule.

Ka praegu teadvustame endale, et Kristuse tulek meie ellu ei too endaga kohest võitu kõigi meie nõrkuste üle. Küll on aga tema tulek pöördumatu muutus, mis tee selle võiduni avab. Kuigi talv meie hinges aeg-ajalt uuesti võimu haarab, tuleb lõpuks ikkagi kevad, mis on talvejõududest vaba. Hoolimata kõigist meie vahepealsetest langemistest on Ülestõusmine tõelisus, mida miski ei saa enam olematuks teha. Ükskord saame vääriliseks koos oma Kuningaga astuma igavikku.

Jah, nii olgu.

Virve Eigo, 28. märtsil 2021

Piiblilugemiseks Vaiksel nädalal ja Ülestõusmispühadel võiks võtta kohe terve Piibli, sest Jeesuse Kristuse kannatus- ja ülestõusmisloogu on kogu piibliloo kokkuvõtte ja tipp.

Kui keegi soovib võib-olla mingit väiksemat tervikut, mida võiks nendeks päevadeks ette võtta, siis pakuvad ennast kannatus- ja ülestõusmisloo jutustused, nagu need on kirja pannud neli evangelisti (Matteuse 21–28, Markuse 11–16, Luuka 19–24, Johannese 12–21).

Võib lugeda ka igal päeval selle päeva juurde kuuluvaid sündmusi erinevate evangelistide käest. Pidulikeks hetkedeks võib teha neist valiku näiteks selle põhjal, mis inimest kõike rohkem kõnetas. Näiteks nii:

Palmipuudepäha:	Matteuse 21,1–11
Vaikne esmapäev:	Markuse 11,12–25
Vaikne teisipäev:	Markuse 12,28–40
Vaikne kolmapäev:	Markuse 14,1–11
Suur neljapäev:	Luuka 22,7–30
Suur reede:	Johannese 19,1–35
Vaikne laupäev:	Luuka 23,50–56
Ülestõusmispäha:	Markuse 16,1–15

Sõnaleht. Nr 8 (28.03.2021). Annab välja Kristlaste Ühendus (<http://kristlasteyhendus.ee>) sise-
miseks tarbeks. Toimetavad Virve Eigo ja Milan Horak (virve@volny.cz, milan.m.horak@volny.cz).